

DANKBAAR AANDENKEN AAN

DE HEER

Emiel Frans

VAN DEN BOSSCHE

weduwnaar van Clarisse DE TANDT

geboren te Sint-Maria-Oudenhove
op 12 december 1917 en overleden
in het A.Z. St. Elisabeth te Zottegem
op 9 januari 1997.

gesterkt door het sakrament
van de ziekenzalving.

Lid Nationale Strijdersbond van België.

Zoals alles ging, is het gegaan. Vroeger nog gewerkt in Wallonië, dan aan de gemeente, nu sinds vele jaren met pensioen. Vader van twee dochters en twee zonen. Sinds 1954 weduwnaar. Hij was toen zevenendertig. Rosine bleef, zijn oudste en zijn bewaarengel. De laatste vijftien jaar was hij bij haar (en bij Michel) thuis. "Altijd content. Een hemel voor hem. De lochting en zijn konijnen waren zijn lang leven", zeggen ze met woorden die hun vader eer aandoen. Vriend van het land, van de tuin, van de dieren. Vaak tien keer per dag naar zijn konijnen. Voedstervader van deze nesten vruchtbaarheid. Zijn leven was het vast patroon: avond en morgen, binnen en buiten, mensen en dieren, geboorte en dood. Ieder zijn taak. Elk zijn beurt. Emiel was op de Driehoek een tevreden man.

Goede verzorging en kinderen die als tedere bomen van aandacht om hem heen stonden. Emiel moet in alle afhankelijkheid een gelukkig man geweest zijn in de herfst en de winter van zijn leven.

Dan wordt hij ziek. Hij is ziek, zwaar ziek, in de kliniek. Maar lieflijk kijkt hij zonder iets te zeggen. "Emiel, wie ben je? Vertel over wat was, wat is en wat komen zal. Wat is van alles het allerbelangrijkste voor de mens die je bent (geweest)?, zou je willen vragen. Maar er komt geen antwoord. Omdat ook de vraag verzwegen wordt? Het lieflijk en minzaam kijken met kleine ogen van weerloosheid, dat is er wel. Een mens op het einde van zijn leven is altijd een mens om van te houden. Emiel kijkt en zwijgt. Alsof hij zich aandachtig buigt over zijn leven. Eens komt het uur dat je evalueert, de balans opmaakt, jezelf enkele vragen stelt. Vragen als: is dit nu de bedoeling? Ben ik trouw gebleven aan mezelf? Heb ik beantwoord aan mijn bestemming? Emiel zwijgt, maar ziet er tevreden uit. Sereen. Een onuitgegeven woordenboek van levenswijsheid? Hij is nu geroepen om te gaan langs wegen die wij niet kennen. Nog niet.

De families :

VAN DEN BOSSCHE - DE TANDT

CILDOM - COCK en DE RIDDER

danken U voor de blijken van medeleven.

Namis op zaterdag 8 februari 1997 om 17.30 uur.